

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. listopadu 2024 **odvolání obžalovaného L [REDACTED] M [REDACTED] F [REDACTED], dříve R [REDACTED]**, narozeného [REDACTED] v [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 19. července 2024, číslo jednací 40 T 79/2023-1053, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný L [REDACTED] M [REDACTED] F [REDACTED] **uznán vinným** zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 2, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil tím, že **v době od 30. 4. 2019 do 20. 1. 2020** na adrese [REDACTED] a jinde v úmyslu získat finanční prospěch, na základě nepravdivých informací o ztrátě platební karty, z důvodu nutné opravy notebooku, zablokované platební kartě kvůli limitům či zálohy na koupi společného bytu, a pod příslibem vrácení peněz postupně vylákal z poškozené K [REDACTED] P [REDACTED], dříve S [REDACTED], narozené [REDACTED], jakožto své tehdejší partnerky částku ve výši 1 370 535 Kč, přičemž poškozená z toho částku 418 000 Kč po částech vkládala nebo zasílala ze svého bankovního účtu č. [REDACTED] na bankovní účet číslo [REDACTED], který je registrován na tetu obviněného H [REDACTED] K [REDACTED], narozenou [REDACTED], a ke kterému měl přístup obviněný, dále obviněnému předala částku 13 000 Kč na tvrzenou opravu notebooku, následně obviněný poškozenou přiměl zřídit bankovní účet číslo [REDACTED] vedený u Raiffesbank a.s. s optickým klíčem a dvěma debetními kartami, s odůvodněním, že je to nezbytné pro to, aby jí vrátil dlužné částky a mohl provozovat sázky se současným příslibem výdělku pro ní, přičemž obviněný měl k dispozici jednu platební kartu a optický klíč a bez souhlasu poškozené vybral z účtu po částech celkem 829 535 Kč a na bankovní účet své tety H [REDACTED] K [REDACTED] č. [REDACTED] převedl částku 110 000 Kč, obviněný poškozené vrátil částku 68 000 Kč, čímž poškozené způsobil celkovou škodu ve výši 1 302 535 Kč, přičemž uvedeného jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. 2 T 149/2014, který nabyl právní moci dne 7. 3. 2017, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. 67 To 71/2017, odsouzen pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a z jehož byl podmíněně propuštěn dne 4. 5. 2017.
2. Za to byl **odsouzen** podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 38 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená K [REDACTED] P [REDACTED] dříve S [REDACTED], nar. [REDACTED], odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti rozsudku podal **obžalovaný včasné odvolání**. Prostřednictvím původního obhájce namítá, že z hlediska subjektivní stránky trestného činu mu nebylo prokázáno úmyslné zavinění. Poukazuje na výsek komunikace poškozené s obžalovaným, kde je hovořeno o půjčce, kterou obžalovaný žádal na poškozené kvůli ztrátě platební karty, zablokované platební kartě nebo nutné opravě notebooku. Nadto poukazuje na to, že nebylo prokázáno, že by žádná z informací, kterou obžalovaný poškozené sdělil byla nepravdivá. Důkazní břemeno v tomto ohledu leží výhradně na orgánech činných v trestním řízení, přičemž v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ nelze bez dalšího dovozovat, že jakékoliv z tohoto tvrzení by bylo lživé, zavádějící nebo nepravdivé. Nadto obhajoba prokázala, že finanční vztahy mezi obžalovaným a poškozenou byly maximálně provázané. Poškozená posílala peníze obžalovanému, obžalovaný hradil ze svého účtu drtivou

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

většinu nákladů na dovolené, kdy toto obžalovaný doložil výpisy z bankovních účtů. K těmto konkrétním a dlužno podotknout marginálním částkám, se poškozená vrátila až při rozpadu jejich vzájemného vztahu, kdy se dovolávala jejich vrácení. Minimálně v těchto menších částkách pak nelze bez dalšího usoudit, že je obžalovaný vylákal lstivě, resp., že poškozenou uvedl v omyl. Pokud jde o zálohu na koupi bytu, pak ani v tomto hledu nebylo prokázáno jakékoliv podvodné jednání ze strany obžalovaného. O bytu se ve vzájemné konverzaci sice hovořila, ale zcela absentuje jakýkoliv údaj o tom, že by jakákoliv částka poskytnutá obžalovanému měla sloužit k financování jeho koupě. Pokud jde o poskytování finančních prostředků k sázení, pak nejenom, že skutková podstata nemohla být naplněna z podstaty věci, kdy obžalovaná o sázkách obžalovaného věděla, nýbrž i aktivně zakládala za tímto účelem účty u několika sázkových kanceláří na své jméno. Obžalovaný pak v rámci hlavního líčení prokázal, že se sázením skutečně zabýval, byť s odstupem více než tři let není schopen prokázat konkrétní objem sázek. K prokázání svých tvrzení předložil obžalovaný soudu screenshoty vzájemné komunikace s poškozenou, přičemž z jedné ze zpráv vyplývá, že si je poškozená vědoma faktu, že obžalovanému za účelem provozování sázení poskytla částku 300 000 Kč. Pokud jde o vrácení finančních prostředků, pak obžalovaný měl vůli vrátit dluh, který vyčíslil částkou 764 000 Kč a za účelem uzavření dohody o narovnání si obstaral právní zastoupení. Není pravdou, že by ohledně této záležitosti nekomunikoval. Dále poukazuje na to, že první soud sice přeformuloval výrok, kdy obžalovaného, na rozdíl od předešlého rozhodnutí shledává vinným z toho, že poškozené způsobil škodu ve výši 1 302 535 Kč, nicméně tato částka samotná, jakož i některé výše uvedené skutečnosti podtrhují nedostatky v odůvodnění rozsudku. Zpochybňuje závěry prvního soudu s tím, že přinejmenším část peněz a rozhodně nikoli částka převyšující 1 000 000 Kč byla ze strany poškozené prokazatelně poskytnuta zcela dobrovolně a soud by v takovémto, přinejmenším hraničním případě měl zkoumat jednak o jakou částku se přesně jednalo a zejména, zda peníze byly použity na sjednaný účel, protože přesná částka má v situaci obžalovaného přímý vliv na právní kvalifikaci skutku. V tomto ohledu je důkazní situace spíše nejistá, nepřehledná a orgány činné v trestním řízení nevyvinuly aktivitu k ověření tvrzení obžalovaného, které byly s pouhým odkazem na zjevnou účelovost odmítnuty. Naproti tomu byla výpověď poškozené zcela nekriticky převzata, ale rozhodně není pravdou, že by v okamžiku, kdy poškozená obžalovanému finance poskytla, uvažoval o tom, že by se s ní nevyrovnal a prokázal, že měl dostatek prostředků na toto vyrovnání. Navrhuje proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby. Pokud by podmínky pro zproštění obžaloby neshledal, navrhuje, aby přehodnotil právní kvalifikaci řešeného skutku vzhledem k částce, kterou se dobrovolně zavazoval k úhradě, změnil právní kvalifikaci na přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a za tento přečin mu uložil trest odnětí v kratší výměře a tento podmíněně odložil na přiměřenou zkušební dobu.

4. Nově zvolený obhájce na výše uplatněných námitkách setrval, v podstatě uplatněné námitky jinými slovy opakuje a akcentuje, že zásadním důvodem ukončení spolužití obžalovaného s poškozenou byla nevěra poškozené s celkem 5 muži, proto vztah s ní ukončil, na což jmenovaná hystericky reagovala podáním trestního oznámení. Navrhuje proto doplnit dokazování zjištěním, jak bylo rozhodnuto ve věci trestního oznámení na poškozenou a dále navrhuje doplnit dokazováním přibráním znalce z oboru psychologie k objasnění sklonů poškozené k fabulacím. V závěru pak poukazuje na selektivní a účelové hodnocení provedených důkazů soudem I. stupně ve prospěch poškozené, čímž došlo k porušení zásady nestrannosti. Navrhuje proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Obžalovaný sám v rámci veřejného zasedání o podaném odvolání v podstatě zopakoval svoji obhajobu, poukázal na společné bydlení s poškozenou, na to, že společně jezdili na dovolené, starali se o její děti, společně bydleli, vše bylo zalito sluncem do doby, než přišel na její nevěry. Zmiňuje, že dovolené v Itálii a Norsku byly placeny z jeho účtu, z jeho příjmů. Akcentuje, že

poškozená o převodech peněz na účet tety věděla, znaly se. Dále poukázal na to, že do opravy se dávaly 3 notebooky, které poškozená dostala, vše bylo doloženo, ale nic se neprojednávalo. Zmiňuje i komplikovaný vztah poškozené s jejím bývalým manželem. V závěru pak poukázal na to, že akontaci na auto poškozené platil on z účtu a objevuje se mu to v náhradě škody. Po nevěře jej poškozená začala vydírat. K žádnému podvodu z jeho strany nedošlo. Lituje toho, kam až to došlo, ale podvedený se cítí on.

6. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž odvolání směřuje, jakož i správnost postupu, kterého jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, a dospěl k závěru, že **odvolání není důvodné**.
7. V první řadě je nutno připomenout, že se odvolací soud touto věcí zabývá již **podruhé**. **Usnesením ze dne 20. února 2024, č. j. 13 To 11/2024-988 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zrušil rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 14. září 2023, č. j. 40 T 79/2023**, kterým byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 4 písm. d) tr. zákoníku (škoda 1 492 175 Kč) a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 40 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená K [REDAKCE] P [REDAKCE], dříve S [REDAKCE] odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Z odůvodnění zrušujícího usnesení vyplývá řada námitek, pro které bylo nutné výslech obžalovaného i poškozené zopakovat.
8. Ze spisového materiálu je zřejmé, že po vrácení věci soudu I. stupně tento vzhledem ke změně senátu nejprve postupoval ve smyslu § 219 odst. 3 tr. řádu a následně doplnil dokazování v intencích zrušovacího usnesení odvolacího soudu a nad rámec pokynu odvolacího soudu vyslechl bývalého manžela poškozené Z [REDAKCE] S [REDAKCE] a doplnil dokazování WhatsApp konverzací s poškozenou.
9. Krajský soud zjistil, že byly zachovány **procesní podmínky** v míře nezbytné pro trestní stíhání obžalovaného, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovanému doručeno, obžalovaný měl možnost se k věci vyjádřit a jak obžalovanému, tak jeho obhájci bylo umožněno seznámit se s výsledky vyšetřování. Okresní soud provedl dokazování formálně bezchybným způsobem, provedl dostatek důkazů, při jejichž hodnocení postupoval důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i jejich souhrnu. Z odůvodnění jeho rozsudku je patrné, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného, vysvětlil, čemu věří a proč. Odvolací soud se přesvědčil o tom, že skutková zjištění okresního soudu jsou správná a úplná a v souladu s důkazy provedenými u hlavního líčení. Okresní soud také dostatečným způsobem vysvětlil, jakými právními úvahami se řídil, když v otázce viny a trestu posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona, proto lze v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.
10. Pokud jde o **skutkové závěry**, tyto mají i dle odvolacího soudu spolehlivou oporu v provedeném dokazování a jsou zcela správně založeny na zásadních bodech shodné, logické a věcně přesvědčivé výpovědi poškozené, která popsala způsob seznámení s obžalovaným, v jak krátké době poté a pod jakými záminkami po ní obžalovaný vyžadoval zaslání finančních prostředků na účet jeho tety – svědkyně H [REDAKCE] H [REDAKCE], či přímo vkladem na tento účet, jak ji sliboval zhodnocení jí poskytnutých finančních prostředků, což se nestalo, apod. Popsala i okolnosti, za jakých okolností zřídila účet u Raiffeisenbank a.s. i to, že zpočátku na uvedený účet vkládala finanční prostředky ze svého druhého účtu u Air Bank a.s., aby následně na účet vložila finanční prostředky z úvěru u Raiffeisenbank. A.s. ve výši 300 000 či u Air Bank a.s. ve výši 500 000 Kč, jak tyto finanční prostředky obžalovaný obratem vybíral atd. V tomto ohledu odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 20 – 25. Poškozená také věrohodným a logickým způsobem popsala chování obžalovaného, když jej s jednotlivými nepovolenými výběry konfrontovala, jakož i to, proč obžalovanému v těchto neoprávněných výběrech

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

nezabránila a konečně i reakci jmenovaného poté, co mu další výběry zablokovala. Také věrohodným způsobem popsala, jak na ní obžalovaný vylákal finanční zálohu za účelem nákupu společného bytu, či akontaci na nákup vozidla, k čemuž samozřejmě rovněž nikdy nedošlo, a které samozřejmě byly hrazeny z uvedeného účtu u Raiffeisenbank a.s., založeného a výlučně dotovaného poškozenou. Namítal-li obžalovaný, že se vůči poškozené žádného podvodného jednání nedopustil a jednostranným prohlášením uvedl, že co do částky 764 000 se jednalo o půjčku, kterou měl v úmyslu poškozené vrátit, pak ani v tomto ohledu okresní soud nepochybil, pokud takto uplatněné obhajobě neuvěřil. Pokud by se skutečně jednalo o půjčku, pak obžalovanému nic nebránilo v tom, aby poškozené po odpadnutí překážek, které mu údajně bránily v tom, aby za deklarovanými účely užil své vlastní finanční prostředky, kterými údajně disponoval (trval na částce cca 1 400 000 Kč) tyto následně poškozené vrátil, což se nikdy nestalo. Námitka, že chtěl poškozené výše uvedenou sumu vrátit, nicméně pro nesoučinnost poškozené s jeho právní zástupkyní tak neučinil, rozhodně nemůže obstát, zvláště, když účet poškozené znal a pokud by skutečně takový bohulibý záměr měl, pak tak měl bez odkladu učinit. To, že tak neučinil ani dodatečně, zcela jednoznačně i dle přesvědčení odvolacího soudu svědčí pro závěr, že obžalovaný neměl nikdy v úmyslu finanční prostředky pod různými záminkami na poškozené vylákané vrátit. Neobstojí ani tvrzení obžalovaného, že poškozená o jeho sázkách věděla, takže pokud mu k tomuto účelu poskytovala finanční prostředky, nemůže z podstaty věci jít o finanční prostředky podvodně vylákané. V této souvislosti odkazuje první soud na úvahy prvního soudu a dodává, že poškozená si v tomto ohledu počínala skutečně velmi naivně, nicméně lze akceptovat, že vzhledem k náklonnosti, kterou vůči obžalovanému pociťovala, tomuto věřila a věřila mu i to, že uvedené sázky, vzhledem k systému, který obžalovaný údajně vymyslel, mu tyto poskytují pravidelný měsíční příjem, z něhož jí bude poskytováno přilepšení ve výši 15 000 – 30 000 Kč měsíčně, což pro ni jako pro matku samoživitelku bylo jistě lákavé. To se ovšem rovněž nestalo. Dle přesvědčení odvolacího soudu neobstojí ani další tvrzení obžalovaného o jeho platbách nákladných společných dovolených v Norsku a dalších místech. I v tomto ohledu lze odkázat na výpověď poškozené, z níž mimo jiné zcela jednoznačně vyplývá, že sice obžalovaný letenky kupoval, nicméně opět z prostředků jmenované a byla to i ona, kdo musel vybrat peníze z účtu, aby měli v Norsku z čeho žít. I kdyby obžalovaný výše uvedenou finanční hotovostí disponoval, pak je otázkou, proč z této nefinancoval své sázky a nemění to nic na tom, že způsobem shora uvedeným na poškozené postupně a pod různými záminkami vylákal finanční částku celkem ve výši 1 370 535 Kč, od níž byly oproti původnímu řízení odečteny v souladu s výpovědí poškozené finanční prostředky specifikované pod bodem 25 odůvodnění. Z popisu skutkových zjištění je zřejmé, že do současné doby obžalovaný poškozené vrátil toliko částku 68 000 Kč, takže do současné doby činí jeho závazek vůči jmenované částku 1 302 535 Kč.

11. I dle přesvědčení odvolacího soudu provedeným dokazováním bylo jednoznačně a s nejvyšším stupněm jistoty prokázáno, že se obžalovaný dopustil jednání, které mu je kladeno obžalobou za vinu a v žádném případě tak ze strany prvního soudu nedošlo k porušení zásady presumpce neviny ve smyslu článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Okresní soud se skutečně logicky a věcně přesvědčivým způsobem vypořádal s obhajobou obžalovaného, zabýval se hodnocením věrohodnosti obžalovaného a poškozené a vysvětlil, v čem považuje argumentaci obžalovaného za rozpornou, či vyvrácenou. S ohledem na skutečnost, že výpověď poškozené nestojí osamoceně a je detailně podpořena i dalšími ve věci provedenými důkazy, okresní soud nepochybil, pokud její verzi skutkového děje považoval za věrohodnou. Všechny provedené důkazy také jak již bylo konstatováno řádně a v intencích ustanovení v § 2 odst. 6 tr. řádu zhodnotil, přičemž nutno zdůraznit, že **hodnocení důkazů** je výhradním právem nalézacího soudu a odvolacímu soudu je dovoleno do tohoto procesu vstupovat pouze tehdy, pokud závěry, které jsou z hodnocení provedených důkazů vyvozovány, nemají oporu v provedených důkazech, či pokud odporují pravidlům formální logiky, což není tento případ. V této souvislosti odvolací soud připomíná, že právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny není možno

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 681/04). Z uvedených důvodů proto nemohly námitky obžalovaného obstát a musely být odvolacím soudem odmítnuty.

12. Pokud jde o uplatněné **návrhy na doplnění dokazování**, pak je třeba uvést, že soud v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně nakolik je nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů tedy posuzuje, nakolik jsou mj. návrhy stran na doplnění dokazování důvodnými (potřebnými) a které mají naopak z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen okrajový, nepodstatný význam. Je pak na úvaze soudu, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná. Pokud obžalovaný v rámci odvolacího řízení navrhoval doplnit dokazování zjištěním, jak bylo rozhodnuto ve věci trestního oznámení na poškozenou a znaleckým zkoumáním se domáhal vyšetření poškozené k objasnění sklonů jmenované ke konfabulacím, pak tyto návrhy odvolací soud v rámci veřejného zasedání o podaném odvolání zamítl s tím, že s odkazem na stávající důkazní situaci tyto považoval za zcela nadbytečné. Nadto je třeba uvést, že se z provedeného dokazování nenabízí žádné skutečnosti či pochybnosti, které by odůvodňovaly potřebu znaleckého zkoumání poškozené a pokud jde o výsledky údajného trestního stíhání jmenované, pak z výpovědi jejího bývalého manžela – svědka Z. [REDAKCE] S. [REDAKCE] se nabízí, že byt' mezi ním a poškozenou nebyly po rozvodu vzájemné vztahy ideální, vše bylo vyřešeno jako nedorozumění. V plném rozsahu proto odvolací soud odkazuje na podrobné a skutečně velmi precizní odůvodnění prvního soudu, s nímž se plně ztotožňuje.
13. Pokud jde o **právní posouzení** uvedeného jednání, pak ani zde se okresní soud nedopustil pochybení, když po právní stránce kvalifikoval jednání obžalovaného vzhledem k recidivě, neboť pro obdobné jednání byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. 2 T 149/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. 67 To 71/2017, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 4. 5. 2017, a výši způsobené škody (**1 370 535 Kč**) jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 2, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Ostatně i v tomto ohledu odvolací soud pro stručnost plně odkazuje na příslušné odůvodnění prvního soudu (bod 31 odůvodnění). Lze pouze doplnit, že pokud část finančních prostředků obžalovaný poškozené vrátil, lze toto považovat toliko za náhradu škody a na skutkových závěrech to nic nemění.
14. Okresní soud nepochybil ani v otázce **postihu** obžalovaného. Správně posoudil všechny skutečnosti relevantní pro volbu druhu i výměry trestu a také správně uzavřel, že pokud s ohledem na skutečnost, že se obžalovaný v poměrně krátké době po svém podmíněném propuštění z výkonu dvou postupně uložených nepodmíněných trestů odnětí svobody, které mu byly uloženy právě za trestnou činnost podvodného charakteru, a dlužno dodat, že v průběhu stanovené zkušební doby dopustil další stejnorodé trestné činnosti s výší škody přesahující spodní hranici značné škody, pak rozhodně v úvahu nepřichází uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody. Obžalovanému byl ukládán trest v rámci zákonné trestní sazby 2-8 let. Pokud mu i přes poměrně vysoký stupeň společenské škodlivosti a přitěžující okolnost vyplývající z ustanovení § 42 písm. q) tr. zákoníku byl uložen trest ještě ve spodní polovině zákonné trestní sazby (polovina je 5 let), pak takový postih rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný, který jako jediný by mohl být odvolacím soudem korigován. Takový postih považuje i odvolací soud za přiměřený jak okolnostem případu, tak osobním poměrům obžalovaného a zejména pak možnostem jeho nápravy.
15. Vzhledem k tomu, že pochybení nebylo shledáno ani ve výroku, jímž byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou, bylo jeho odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu **zamítnuto**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto usnesení **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 19. listopadu 2024

JUDr. Eva Holasová v. r.
předsedkyně senátu